

I/c: FELSŐS – ELBESZÉLÉS kategória

1. hely

THE FISHER'S HORSE - A HALÁSZ LOVA

Amint a régi halászházhoz vezető útra fordulok, a fékbe taposok és leállítom a motort. Október harmincadika van. Gyűlölöm ezt a napot. Lassan megdörzsölöm a szemem, hogy elűzzem a gondolatot, és már nyúlok is a slusszkulcsért, ám valamiért mégsem így teszek. Kiszállok az öreg Ladából, majd a motorháztetőre nehezedeve meredek a mocsárra. Csak egy rozoga kerítés és alig tízméternyi magasság választ el tőle. A bal kezemmel ösztönösen össze akarom zárni az ujjaimat a cigarettás dobozon, de nem sikerül. Először arra gondolok, hogy elfelejtettem magammal hozni, ám amikor a jobb kezemmel már sikerül rátapintanom, keserű íz tölti meg a számam. Ahogy sűrű füstfelhők kezdenek fölém emelkedni, lepillantok a bal kezemre.

Október harmincadika van. Tizenöt éve, hogy elveszítettem két ujjamat, majdnem az egész kezemet.

A legjobb barátomat viszont tényleg elveszítettem aznap.

15 ÉVVEL KORÁBBAN

Vigyorgva rohantam Mark után. Néha-néha megbotlottam a vállig érő fűben. A lemenő nap fényében minden aranyszínűvé változott, Mark szőke haja pedig glóriaként vette körbe a fejét. Egy hosszú bottal hadonászva vágott magának utat, de engem már nem várt meg. Lépésekkel mögötte lemaradva futottam, de egyre többször botlottam meg a fűcsomókban.

- Mark! - üvöltöttem utána. - Várj meg!

Csak a fiú nevetését hallottam, de esélyem se volt meglátni az egyre sűrűsödő és magasodó fürengetegben. Egy pillanatra megálltam, és hallgatóztam, honnan hallatszanak Mark lépései. Aztán a zajok irányába indultam. Egyre gyorsabban és könnyebben szedtem a lábaimat, amint egy idő után ösztönösen Mark lábnyomaiba léptem. Ahogy egyre közelebb értem, kicsit lelassítottam és újra Mark nevét kiabáltam. Hallottam, ahogy közeledett felém.

Hallottam a száraz gaz zörgését.

Mindenhonnan.

A következő pillanatban valami erősen hátba taszított. Az ütés erejétől ügyetlenül estem hasra. Rémültem kapálózva próbáltam magam védeni, amíg meg nem hallottam a röhögést. Mark szőke tincseibe kapaszkodva már olyan hangosan nevetett rajtam, hogy alig kapott levegőt. Először durcásan, majd egyre biztosabb mosollyal néztem végig a fiún. Végül én is elnevettem magam.

- Utállak! - mordultam rá a fiúra, ellökve a felém nyújtott segítő kezét, hogy magamtól tápászkodjam fel.

- Ne haragudj, ez csúnya volt... - vigyorgott továbbra is Mark.

Lassan mosolyogva újból végigmértem. Mark tizenhat-tizenhét éves lehetett, nem sokkal idősebb nálam. Napbarnított bőre kissé csúnyán mutatott aranyszőke tincsei mellett. A nagy, bogárfekete szemei viszont észveszejtően csillogtak. Mint két folyami kavics.

- Tényleg ilyen gyáva volnál, Thomas? A nagy Edward Fisher fia fél a susnyásban egyedül? Milyen kölyök vagy te, hm?

Mark jókat szórakozva lökdösni kezdte a vállamat, én pedig lehajtott fejjel hallgattam a korholását. Figyeltem a lépéseit. Ahányszor a baljára nehezedett, a bokája egy nagyon halk roppanás kíséretében megrokkant. Ahogy tovább figyeltem, észrevettem, hogy a botját nem csak arra használta, hogy a gazt elhajtsa az útjából. Vártam, amíg addig járkált körülöttem tovább szidva, míg elkezdett szédülni és a leírt körök egyre csálébbak lettek.

Aztán a következő pillanatban, amikor a rossz lábára támaszkodott, egy gyors mozdulattal elkaszáltam a lábát. A fűben hasaló, megilletődött fiú látványa mindent megért. Egészen addig, amíg rám nem vetette magát. Bukfencezve, kiabálva, esve-kelve, addig ütöttük a másikat, amíg valahogy egy, a gaz által szegélyezett tó partjára gurultunk. Mark a mellkasomra térdelve felemelte az öklét, én pedig szorosan behunyt szemekkel vártam, hogy átrendezze az arcom. Vártam és vártam, de csak nem csapott le. Ekkor óvatosan kinyitottam a szemem. Mark továbbra is a pólómat szorította, az öklét továbbra is csapásra készen tartotta, de valami elvonta a figyelmét. Ügyetlenül tekeregve próbáltam meglátni, mit is néz, de sehogy nem láttam. Aztán Mark elengedett - vagyis inkább a földhöz vágott - és elindult. Gyorsan leporoltam magam és talpra ugrottam.

A kis tó partján egy hatalmas ló állt.

- Hé, Fisher, ez nem apádé? - kérdezte Mark a lóra bökve.

- Kizárt. Nekünk már csak a két pej gebénk maradt.

A parton álló ló viszont más volt. Nem kellett sokáig méregetnem, azonnal rájöttem, hogy csődör, és hogy nem idevalósi. Ahhoz túl jól táplált és kerek volt. Bár apám mindig mondogatta: "Fehér ló nem létezik." Ez a ló valóban az volt. A szőre úgy csillogott, mint téli napokon a friss hó, amikor rásütött a nap. A sörény enyhén hullámos tincsekben omlott a nyakára. A feje pedig elegáns és szép. Kifinomult állat volt. Mire feleszméltem a gondolataimból, Mark már a csődör hátáról vigyorgott le rám.

- Szerinted kié lehet? - vettem neki oda, miközben lassan a ló fejéhez léptem.

- Most már az enyém.

- Ne hülyéskedj, valakinek biztos hiányzik!

- Hiányolhatja is, de én erről a lóról hazáig le nem szálllok!

Unottan megcsóváltam a fejem, és a csődör szemébe néztem. Nem barna volt, mint a legtöbb lónak, hanem acélkék, majdnem fehér. Lassan a ló lapockájára tettem a kezem, miközben újra Markra néztem.

- Le kéne szállnod... - kezdtem, de a mondatom félbeszakadt, amikor a kezemet nem tudtam elemelni a lóról.

A tenyerem alatt a fehér szőr lassan fekete, undorító masszává kezdett olvadni.

- Tom? - Mark hangja remegve szólalt meg.

Ahogy felé kaptam a fejem, láttam, hogy alatta is kezdett átváltozni a ló, sőt az állat lábai sem patákban végződtek már, hanem valami teljesen másban. A fülei hegyesebbek és vékonyabbak lettek, az egykor fehér szemei pedig üres, sötét üregekké változtak. Bár nem is volt már igazán mivel, mégis úgy éreztem, hogy rám meredt.

Ebben a pillanatban a ló viszont egy fejrándítás kíséretében a vízbe ugrott magával rántva engem és Markot is.

Sós víz. Csak ennyit érzékelttem a környezetemből. Kinyitottam a szemem, de sok időbe telt, míg kitisztult a látásom. Értékes időt vesztegettem el ezzel. A tudóm és az izmaim levegőért kiáltottak. Nem kaptam levegőt. Egyre csak a sós vizet éreztem a számban, csípte az orromat és égette a szemem. Ordítani tudtam volna, de nem voltam rá képes. Imádkoztam, hogy hadd ébredjem fel verejtékben úszva az ágyamban. Hadd legyen ez csak egy újabb rémálom. De nem volt az. Nem ébredtem fel, viszont a lény - ami már nem is hasonlított lóra - egyre kitartóbban húzott lefelé engem és Markot.

Remegve tapogatóztam a zsebkésem után, hátha valahogy kiszabadíthatnám magam, de minden zsebem üres volt. De muszáj volt valamit tennem. Talán fél perce ránthatott a víz alá a szörny, de óráknak tűnt. Ha nem szabadulok ki, megfulladok. Az ujjaim beleragadtak a ló bőrét alkotó fekete masszába és sehogy sem engedtek. Mark sokkal rosszabb helyzetben volt. Nagy fekete szemével rémültem keresett valamit, de az ő esete is reménytelennek tűnt. A szabad kezemmel keresni kezdtem azt a pontot a lényen, ahol nem borította a fekete massa. Az állkapcsa és a szemei. Magamban elmormoltam pár mondatot, amit még anyámtól hallottam kiskoromban, afféle áldás lehetett. Vagy fohász.

Nem számított. Nagy levegőt vettem. Még több vizet nyeltem. Aztán egy nagy ütést mértem a lény szemére. Innentől minden felgyorsult. A szörny még gyorsabban kezdett lefelé húzni, és közben tühegyes fogait rám villantotta. Aztán felém kapott. A kezemet akartam felrántani, hogy védjem magam. Nem tudom, mi történt. Csak arra emlékszem, hogy a kezemnél egyre több a vér, Mark szőke tincsei pedig egyre elhalványodnak a tó mocskos vizében. Én viszont nem süllyedek. *Már nem.*

Minden maradék erőmmel felfelé kezdem úszni és végül elérem a partot. Erőtlenül vonszolom magam egyre távolabb a tó vizétől, és felpillantok apám halászházára, a magaslaton. Tíz méter függőlegesen és a rozoga kerítés. Aztán talpra állok.

Mark nélkül az életem üressé vált. Az egyetlen barátom... Ettől fogva nem létezett számomra senki. Aztán évek teltek el a kórházban. Vagy csak hónapok. Nem tudom. Ahogy a fehér ruhás emberek ki-be keringtek a szobámból, mintha az idő ismétlődött volna. Különösen Parks doktorúrral gyűlt meg a bajom. Mindig jött a kis füzetével, a fekete lapjaival, meg a színesekkel és kért, hogy rajzoljam le, mire emlékszem az esetből. De ahányszor csak lerajzoltam neki a csődört, csak felvont szemöldökkel meredt rám a nagy szemüvege mögül, és azt mondta, ez lehetetlen. Ekkor rendszerint üvöltöni kezdtem vele. Így telt az idő.

De ennek már sok ideje. Ahogy rátaposom a cigarettacsikkre, újból beülnék a viharvert Ladába, de még egy pillantást vetek a távoli tóra. A fehér csődör most is ott áll. Elmosolyodom és biccentek egyet a bestiának. Mintha látta, vagy megértette volna, vérfagyasztó hangot hallat és elindul a víz felé.

Amikor felbög a kocsi motorja, rádöbbenek, milyen rég hallott erről a beteg meséről Parks doki. Talán újra meg kéne hallgatnia a történetet a lóról.

A halász lováról.

Írta: **Takács Kata** (Bersek, 8.a)